

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ
МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

КАФЕДРА СУСПІЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН
КАФЕДРА ДИТЯЧИХ ХВОРОБ

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ
VI МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«СОЦІАЛЬНО-ЕТИЧНІ ТА ДЕОНТОЛОГІЧНІ
ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ МЕДИЦИНИ»

20-21 ЛЮТОГО 2025 РОКУ

м. Запоріжжя

<i>Губка В.О., Головка М.Г., Гайдаржі Є.І., Охріменко Г.І., Вайло Ю.М. ПРОБЛЕМА ЛІКАРЯ-ВИКЛАДАЧА – ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ТА ПІДХОДИ ДО ВИКЛАДАННЯ...</i>	48
<i>Іванченко О.З., Мельнікова О.З. РОЛЬ НАВЧАЛЬНИХ ЕКСКУРСІЙ У ПІДВИЩЕННІ ПРОФЕСІЙНОЇ МОТИВАЦІЇ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ ФАКУЛЬТЕТІВ</i>	48
<i>Корнєєва О.М. ВИКОРИСТАННЯ МНЕМОНІЧНИХ ПРИЙОМІВ ПРИ ВИВЧЕННІ МЕДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ</i>	50
<i>Куліченко А.К., Чугін С.В. COIL ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ ПІДХІД В МЕДИЧНІЙ ОСВІТІ ...</i>	51
<i>Kucher T.V. GROUP DISCUSSION IN A SMALL SETTING AS PART OF THE TEAM-BASED LEARNING STRATEGY: A POTENTIAL METHOD FOR DISTANCE LEARNING IN PHARMACOLOGY</i>	53
<i>Левчук-Воронцова Т.О., Михайлюк Є.О. ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ТЕЛЕМЕДИЦИНИ У ВИКЛАДАННІ ПЕДІАТРІЇ НА ЕТАПІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ</i>	56
<i>Марушко Ю.В., Бовкун О.А., Дмитришин О.А., Хомич О.В. ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНИЙ ПІДХІД ДО СИМУЛЯЦІЙНОГО НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ</i>	57
<i>Марушко Ю.В., Дмитришин Б.Я., Єсипова С.І., Бовкун О.А., Дмитришин О.А. АКТУАЛЬНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ mhGAR У НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ ТА ЛІКАРІВ -ІНТЕРНІВ НА КАФЕДРІ ПЕДІАТРІЇ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ</i>	59
<i>Мельнікова О.З., Іванченко О.З. ВИКОРИСТАННЯ БІОФІЗИЧНИХ МОДЕЛЕЙ ФІЗІОЛОГІЧНИХ ПРОЦЕСІВ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ МІЖДИСЦИПЛІНАРНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ ОСВІТНИХ ПРОГРАМ МЕДИЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ</i>	61
<i>Мікаєлян Г.Р. СТВОРЕННЯ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАЛЬНОГО СЕРЕДОВИЩА У ДИСТАНЦІЙНІЙ МЕДИЧНІЙ ОСВІТІ ЗА ДОПОМОГОЮ ГРАФІЧНИХ ІНСТРУМЕНТІВ</i>	62
<i>Онїщенко Т.Є., Корнієнко О.О., Рябоконт О.В. ІННОВАЦІЙНІ ОСВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ЗВО</i>	63
<i>Рижов О.А. КОГНІТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ В СИСТЕМІ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ В ЕПОХУ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ</i>	65
<i>Самойленко О.В. СОЦІАЛЬНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК СКЛАДОВА УСПІШНОГО НАВЧАННЯ У ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ МЕДИЧНОГО СПРЯМУВАННЯ</i>	66
<i>Ureczky, E. EXPERIENCES WITH TEACHING MEDICAL ANTHROPOLOGY TO AN INTERNATIONAL GROUP OF MEDICAL STUDENTS IN HUNGARY</i>	68

СЕКЦІЯ 3. РОЗУМІННЯ РОЛІ, ЗНАЧЕННЯ, РІВНЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА ЦІННОСТІ ЛІКАРЯ СУЧАСНИМ СУСПІЛЬСТВОМ (ГЛОБАЛІЗОВАНИЙ СВІТ ТА УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ)

<i>Звягіна Г.О., Потоцька О.І. РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ЛІКАРІВ У СУЧАСНИХ УКРАЇНСЬКИХ РЕАЛІЯХ</i>	69
<i>Котелевець В.В. РОЗУМІННЯ РОЛІ, ЗНАЧЕННЯ, РІВНЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА ЦІННОСТІ ЛІКАРЯ СУЧАСНИМ СУСПІЛЬСТВОМ</i>	71
<i>Котлова Ю.В., Великанова Т.В. ЛІКАРСЬКА ПОМИЛКА ЯК ФІЛОСОФСЬКИЙ ФЕНОМЕН</i>	73
<i>Oliynik A., Solianenko O. FEATURES OF PHYSICIAN - PATIENT COMMUNICATION IN GREAT BRITAIN</i>	74

СЕКЦІЯ 4. МАЙБУТНЄ МЕДИЦИНИ: СОЦІАЛЬНО-ФІЛОСОФСЬКЕ ПРОГНОЗУВАННЯ

<i>Ангеловський А.В. ІНТЕГРАЦІЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ ТА РОБОТОТЕХНІКИ В МЕДИЦИНУ: МЕТОДОЛОГІЧНІ СМИСЛИ МАТЕРІАЛІСТИЧНОГО ПІДХОДУ</i>	76
--	----

13. Prober, C., & Heath, C. (2012). Lecture Halls without Lectures — A Proposal for Medical Education. *New England Journal Of Medicine*, 366(18), 1657-1659. Doi: 10.1056/nejmp1202451
14. Ross, S., & Maxwell, S. (2012). Prescribing and the core curriculum for tomorrow's doctors: BPS curriculum in clinical pharmacology and prescribing for medical students. *British Journal Of Clinical Pharmacology*, 74(4), 644-661. Doi: 10.1111/j.1365-2125.2012.04186.x
15. Sivam, S. P., Iatridis, P. G., & Vaughn, S. (1995). Integration of pharmacology into a problem-based learning curriculum for medical students. *Medical Education*, 29(4), 289–296. <https://doi.org/10.1111/j.1365-2923.1995.tb02851.x>
16. Tayem, Y. I. (2013). The Impact of Small Group Case-Based Learning on Traditional Pharmacology Teaching = أثر التعلم المبني على الحالات السريرية في مجموعات صغيرة لتدريس علم الأدوية على الطريقة التقليدية. *Sultan Qaboos University Medical Journal*, 13(1), 115–120. <https://doi.org/10.12816/0003204>
17. Vemuri, V., & Sukumaran, S. (2019). A comparative study of interactive and conventional teaching methods in pharmacology for better clinical application. *International Journal Of Basic & Clinical Pharmacology*, 8(10), 2309. Doi: 10.18203/2319-2003.ijbcp20194277
18. Wright, G.B. (2011). Student-Centered Learning in Higher Education. *International Journal Of Teaching And Learning In Higher Education*, 23(1), 92-97.
19. Zgheib, N., Simaan, J., & Sabra, R. (2010). Using team-based learning to teach pharmacology to second year medical students improves student performance. *Medical Teacher*, 32(2), 130-135. Doi: 10.3109/01421590903548521

ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ТЕЛЕМЕДИЦИНИ У ВИКЛАДАННІ ПЕДІАТРІЇ НА ЕТАПІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ

*Левчук-Воронцова Тетяна Олегівна, к.мед.н.,
керівник відділу безперервного професійного розвитку;
Михайлюк Євген Олегович, к.фарм.н., доцент,
керівник відділу з питань підвищення кваліфікації,
Запорізький державний медико-фармацевтичний університет*

Вступ. Необхідність впровадження телемедицини в післядипломну освіту. Зараз у педіатрії постійно зростають вимоги до якості підготовки медичних кадрів. Розвиток медичних знань та складні клінічні випадки, особливо в умовах обмеженого доступу до фахівців у деяких регіонах, потребують нових підходів у навчанні лікарів [1]. Післядипломна освіта педіатрів залишається важливим етапом для підтримки та підвищення кваліфікації, і впровадження технологій телемедицини стає одним із рішень для забезпечення безперервного процесу навчання.

Технології телемедицини відкривають нові можливості для навчання, серед яких відеоконференції, дистанційні консультації, електронні медичні записи та моніторинг пацієнтів на відстані. Ці інструменти допомагають лікарям швидко отримувати доступ до практичних випадків та експертних знань, що не прив'язано до їх географічного місцезнаходження [2]. Переваги телемедицини включають гнучкість процесу навчання, можливість оперативного отримання консультацій з обстеження та вирішення клінічних завдань, що робить цей підхід ефективним і адаптивним для педіатрії.

Можливості для інтеграції технологій телемедицини у навчальні програми. Використання телемедицини можна ефективно інтегрувати в навчальні програми для лікарів-педіатрів. Наприклад, симуляційні технології клінічних ситуацій допомагають тренувати медичний персонал без ризику для пацієнтів. Дистанційні консультації дозволяють лікарям не тільки навчатися, але й взаємодіяти з колегами та пацієнтами у реальному часі. Крім того, телемедичні кейси можуть бути частиною лекцій та вебінарів, забезпечуючи учасникам більше можливостей для здобуття практичних навичок.

Попри великий потенціал, є певні труднощі у впровадженні телемедицини у навчальний процес. Серед основних викликів – технічні проблеми, такі як нестабільний зв'язок або відсутність електрики через нестабільну роботу енергосистеми в умовах військового стану [3]. Питання захисту персональних даних також залишаються актуальними, оскільки передача інформації через інтернет вимагає дотримання високих стандартів безпеки. Окрім цього, необхідно навчати викладачів та спеціалістів ефективному використанню телемедицинських технологій.

Висновки. Технології телемедицини мають великий потенціал для покращення якості та доступності післядипломної освіти педіатрів. Їх впровадження дозволить значно розширити можливості для навчання, особливо у віддалених регіонах. Однак для успішного впровадження потрібні відповідні технічні рішення, розвиток інфраструктури та підготовка викладачів, що забезпечить ефективне використання телемедицини у медичній освіті.

Список використаних джерел

1. Жуковська, а. Ю. Інноваційні технології інклюзивної медицини // Інноваційна економіка. – 2020. – № 3-4. – С. 83.
2. Фоміна Л. В., Коньков Д. Г., Кливак В. В. Ревізія основних компонентів ОСП(К) І відповідно до принципів доказової медичної освіти // Інноваційна економіка. – 2020. – № 3-4. – С. 83.
3. Остапенко К. А., Овчаренко К. В., Бобро Л. М. Складність технологій та взаєморозуміння як фактори зниження ефективності телемедицини серед паліативних пацієнтів дорослого та похилого віку // The 2nd International scientific and practical conference “European congress of scientific achievements” (26-28 лютого 2024 р.) : зб. наук. пр. / Барселона, Іспанія : Barca Academy Publishing, 2024. – С. 91. – 435 с.

ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНИЙ ПІДХІД ДО СИМУЛЯЦІЙНОГО НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ

*Марушко Юрій Володимирович, д.мед.н, професор,
завідувач кафедри педіатрії післядипломної освіти,
Бовкун Оксана Анатоліївна, к.мед.н,
асистент кафедри педіатрії післядипломної освіти,
Дмитришин Ольга Андріївна, PhD,
асистент кафедри педіатрії післядипломної освіти,
Хомич Ольга Вікторівна, PhD,
асистент кафедри педіатрії післядипломної освіти,
Національний медичний університет імені О.О. Богомольця*

Вступ. У сучасних умовах симуляційне навчання стало невід'ємною складовою медичної освіти, змінюючи підходи до якісної підготовки лікаря-спеціаліста в Європейському просторі вищої освіти. У Стандарті вищої освіти зі спеціальності 222 Медицина для другого (магістерського) рівня вищої освіти зазначено, що професійна підготовка на клінічних кафедрах повинна обов'язково передбачати використання симуляційних методів навчання [3, с.14]. Методика симуляцій дозволяє штучно відтворити умови, максимально наближені до реальних клінічних ситуацій. Такий формат навчання дозволяє студентам набувати та удосконалювати практичні навички, уміння та знання у безпечному й контрольованому середовищі за допомогою сучасного навчального обладнання [2]. Особистісно-орієнтований підхід до симуляційного навчання є інноваційною освітньою стратегією, яка враховує індивідуальні особливості, потреби та можливості кожного студента, забезпечуючи таким чином унікальний навчальний досвід для формування і розвитку його особистості як професіонала. Цей підхід сприяє не лише опануванню професійних компетенцій, але й формуванню особистісних якостей, як відповідальність, стійкість до стресу та прагнення до постійного самовдосконалення [4, с.73].